

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967162544/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

5 mig saa megen Misfornøjelse over mig, og til en Belønning
for hans Møye Lovet ham mig selv. Men da han i det Sted gjorde
det til en Dyd og kaldte det en elskværdig *Vivacité* der viisede min
Afskye for det Latterlige og taabelige. Dette Hyklerie fandt jeg
saa krybende og stemmede saa lidet overeens med den Agt og det
10 Venskab hvorpaa jeg troede at Egttestandens Lyksalighed skulde
Bygges, at jeg ansaae det for en plat Umuelighed at kunde blive Lyk-
kelig med ham. Jeg havde straks i Begyndelsen sagt ham, at jeg
vilde elske den Mand, jeg gav min Haand, og med samme Oprigtig-
hed tilstaaet ham, at mit Hjerter ikke følede andet for ham
15 end den Agt, som ingen uden Ubillighed kunde nægte hans gode
Egenskaber. Han forlangede derpaa at vide, om nogen anden
havde vunden min Tilbøielighed? hvorpaa jeg forsikkrede
ham, som jeg med Sandhed kunde, at der var intet Menneske
paa Jorden, som jeg gav noget synderligt Fortrin. Han bad mig
20 da allene at tillade ham at forsøge om hans Hengivenhed og
Bestandighed kunde forskaffe ham Fortrinet, som jeg satte i
hans eget Behag, med det Vilkaar, at han ikke maatte Beklage
sig over mig i fald han spillede sin Tiid.

Jmedens han søgte en gal Vey til at naae mit Hjerter fandt
25 en *Lieutenant* i *Søe Elaten* ved Navn *Ramshart* den rette. Vel
sandt, at han i Henseende til Lykkens Gaver stod langt efter ham,
og maaeske noget i *Moraliteten* med; thi han var noget vild;
men hans Hjerter var godt og ædelt; han søgte ved alle muelige
Opmærksomheder at viise mig sin Kierlighed, og var tillige saa
30 oprigtig, at han viiste mig mine Feyl paa den fornuftigste og
kierligste Maade. Saa snart min Heflighed spillede Mester gik
han Bort, og naar han kom igien, og jeg spurgte ham, om han havde
været Bange at Uveyret skulde strække sig til ham med? svarede
han, at han kun var gaaet Bort for at skiule sin Smerte over, at
35 et Fruentimmer, der overgik de fleeste af sit Kiøn saa meget,

kunde glemme sig selv saa meget. Hos de fleeste Fruentimmere, sagde han, kunde man være sig sligt ventende, men af Dem, der besidder saa megen Fornuft, der tænker saa rigtig, og veed saa meget, er det ganske ubegribeligt. Dette rørte mig meere, og gjorde
40 mig meere skamfuld, end om han havde Belagt mit Forhold med de stygge Navne det fortiente, undertiiden søgte jeg vel at skiule hvor nær det gik mig, og gjøre hans Bortgang til en Virkning af Frygt, saa jeg truede ham med, at naar jeg næste Gang var i Ondt Humeur skulde det gaae ud over ham. Det skeer vist ikke, svarede
45 han. Hvorfor ikke, spurgte jeg? Fordi De derved gav mig ald for stor en Triumpf over Dem; sagde han, thi den Fornuftigste giver først efter, og det Blev sikkert den eneste Leylighed, hvor ved jeg kunde gjøre Dem den Ret stridig. Paa en anden Tiid forestillede han mig, at jeg ved min Heflighed og Paastaaenhed gjorde dem Lüge med mig, som i alle andre Betragtninger vare langt
14 under mig, kort sagt, han interesserede min Egenkierlighed paa saa mange forskellige Maader til at undertvinge denne Hæftighed, at jeg alvorligen Begyndte at arbeyde derpaa, og
5 hans Berømmelser naar han saae hvad det kostede mig, gjorde mig Striden let, saa at jeg har ham eene og allene at takke for at være bleven Mester over en Heflighed der gjorde baade mig «og» andre Livet suurt.»

Mine Advarsler vare Lige saa lidet spillede paa ham, han
10 gjorde Vold paa sine stærkeste Tilbøyeligheder, naar jeg viiste ham deres Skadelighed, saa hvert et Raad eller Blot yttret Tanke var et *Oracle* for ham, som han Blindlings fulgte, saa hans Forhold paa mindre end et halvt Aar Blev saa ganske forandret, at han Blev alle sine Paarørendes Afgud, der
15 forhen havde været misfornøyet med ham; og da han reent ud tilstod dem, at han havde mig Forandringen i hans Tænkemaade